

Motivele și principalele argumente

Cadrul de reglementare comunitar pentru rețelele de comunicații electronice stabilit în anul 2002 ar atribui obiective autorităților naționale de reglementare și ar prevedea măsurile pe care autoritățile le pot adopta în vederea îndeplinirii acestor obiective. Prin acordarea unei marje de apreciere de la caz la caz, acest cadru de reglementare ar permite autorităților naționale de reglementare ca, după o analiză minuțioasă a pieței, să acționeze ținând cont de particularitățile fiecărui caz. Potrivit dispozițiilor comunitare, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să definească piețele relevante corespunzătoare circumstanțelor naționale, în conformitate cu principiile dreptului concurenței și ținând seama în cea mai mare măsură de recomandarea și de liniile directoare ale Comisiei. Ar reveni așadar autorităților de reglementare naționale și nu legiuitorului național sau altei instituții naționale să stabilească o definiție a piețelor relevante. Având în vedere independența autorităților naționale de reglementare care ar fi obligate să își exercite competențele în mod imparțial și transparent, acesta ar fi un element structural central în cadrul procedurii de definire a pieței care nu ar fi lăsat la discreția legiuitorului. În plus, dacă este cazul, autoritățile naționale de reglementare ar realiza analize ale pieței și ar decide dacă trebuie impuse remedii și, în caz afirmativ, care sunt acestea. Definirea și analiza pieței ar fi însoțite de un mecanism de consultare.

Contrar procedurilor de reglementare comunitare privind definirea și analiza pieței, legiuitorul german ar stabili definiția „noilor piețe” și ar determina în avans condițiile în care autoritatea de reglementare poate, în mod excepțional, să reglementeze noi piețe, în loc să lase această apreciere autorității de reglementare. În plus, acesta ar atribui autorității de reglementare un obiectiv de reglementare căruia trebuie să îi acorde o atenție deosebită. Aceste dispoziții ale legii germane privind telecomunicațiile ar fi incompatibile cu dispozițiile Directivelor 2002/19/CE, 2002/21/CE și 2002/22/CE în sensul că ar eluda dispozițiile de reglementare a pieței prevăzute de acestea și ar limita în mod inadmisibil marja de apreciere a autorității de reglementare.

Într-adevăr, dispozițiile germane în discuție în cauză ar face imposibilă definirea de către autoritatea de reglementare națională a tuturor piețelor în conformitate cu principiile dreptului concurenței și, prin excluderea globală prin lege a anumitor piețe de la reglementare, adoptarea unor decizii pe fond adaptate cazurilor particulare. Autoritatea de reglementare ar trebui să recurgă la procedurile de consultare și de cooperare prevăzute de cadrul de reglementare comunitar și să informeze operatorii de pe piață, autoritățile de reglementare europene și Comisia referitor la rezultatul analizei sale privind o „nouă piață” doar atunci când, în același timp, aceasta ar ajunge la concluzia că sunt îndeplinite condițiile suplimentare și ar considera, prin urmare, că este necesară o reglementare. Dispozițiile legii germane privind telecomunicațiile în cauză ar putea conduce așadar la situația ca o piață să fie definită și analizată, iar autoritatea de reglementare germană să adopte decizia de a nu o reglementa, fără a recurge la procedurile de consultare și de cooperare prevăzute în acest scop.

În opinia Comisiei, ar exista de asemenea pericolul ca aceste dispoziții să afecteze în mod semnificativ liberalizarea piețelor comunicațiilor electronice, obținută prin cadrul de reglementare comunitar, precum și deschiderea spre concurență a acestor piețe. Anumite piețe, precum, de exemplu, piețele de bandă largă care utilizează rețelele de telefonie fixă ale foștilor operatori monopolizți și care sunt deosebit de importante pentru dezvoltarea tehnologică ar fi amenințate de pericolul unei monopolizări, așadar al unei răsturnări a realizărilor obținute până în prezent, în parte datorită cadrului de reglementare comunitar.

⁽¹⁾ JO L 108, p. 33.

⁽²⁾ JO L 108, p. 7.

⁽³⁾ JO L 108, p. 51.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku (Polonia) la 14 septembrie 2007 — Dariusz Krawczyński/Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku

(Cauza C-426/07)

(2007/C 283/36)

Limba de procedură: poloneza

Instanța de trimitere

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Dariusz Krawczyński

Pârât: Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku

Întrebările preliminare

- 1) O acciză stabilită de un stat membru, precum acciza prevăzută de legea poloneză din 23 ianuarie 2004 privind accizele (Dz. U nr. 29, poz. 257, astfel cum a fost modificată) care se aplică oricărei vânzări de autoturisme înainte de prima lor înmatriculare pe teritoriul național, poate fi calificată drept impozit ilicit cu caracter de impozit pe cifra de afaceri în sensul articolului 33 alineatul (1) din A șasea directivă a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (77/388/CEE) (actualmente articolul 401, în vigoare de la 1 ianuarie 2007, din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată)?

În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

2) O acciză, precum cea în litigiu în prezenta cauză pendinte în fața Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku, care se aplică oricărei vânzări de autoturisme înainte de prima lor înmatriculare pe teritoriul național, este contrară articolului 90 CE, care interzice în mod expres orice discriminare sau orice aplicare protecționistă a regimului fiscal național în favoarea produselor naționale similare, dat fiind că achiziționarea autovehiculelor de ocazie deja înmatriculate pe teritoriul polonez este scutită de plata acestei accize?

3) Articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că un incident tehnic al aparatului și modificările orarelor de zbor care rezultă din acesta reprezintă împrejurări excepționale (care nu ar fi putut fi evitate în pofida adoptării tuturor măsurilor posibile)?

(¹) JO L 46, p. 1, Ediție specială 7/vol. 12, p. 218.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Handelsgericht Wien (Austria) la 18 septembrie 2007 — Stefan Böck și Cornelia Lepuschitz/Air France SA

(Cauza C-432/07)

(2007/C 283/37)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Handelsgericht Wien

Părțile din acțiunea principală

Reclamantii: Stefan Böck și Cornelia Lepuschitz

Pârâtă: Air France SA

Întrebările preliminare

1) Articolul 5 coroborat cu articolul 2 litera (l) și cu articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la imbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (¹) trebuie interpretat în sensul că o întârziere la decolare de 22 de ore reprezintă o „întârziere” în sensul articolului 6?

2) Articolul 2 litera (l) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care pasagerii sunt transportați cu o întârziere considerabilă (22 de ore), cu un zbor purtând un număr modificat (numărul de zbor inițial la care s-a adăugat litera „A”), care transportă numai o parte — deși semnificativă — a pasagerilor având rezervare pentru zborul inițial, la care se adaugă pasageri suplimentari, reprezintă mai degrabă o „anulare” decât o „întârziere”?

În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 2:

Acțiune introdusă la 19 septembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Suediei

(Cauza C-438/07)

(2007/C 283/38)

Limba de procedură: suedeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: L. Parpala, M. Patakia, și S. Pardo Quintillán)

Pârât: Regatul Suediei

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că pârâtul a încălcat articolul 5 alineatele (2), (3) și (5) din Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale (¹) astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/15/CE a Comisiei din 27 februarie 1998 (²). Încălcarea constă în neluarea măsurilor, până la 31 decembrie 1998, pentru ca toate evacuările de la stațiile de tratare a apelor urbane reziduale provenind din zone cu un echivalent-locuitor mai mare de 10 000 de locuitori, evacuate direct în zone sensibile sau în bazinele lor hidrografice, să îndeplinească cerințele aplicabile prevăzute de anexa I la Directiva 91/271/CEE a Consiliului, și

— obligarea Regatului Suediei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În 1994, Suedia a clasificat toate apele sale drept zone sensibile. În 1998 și în 2000, Suedia a confirmat această clasificare pentru Comisia Comunităților Europene (Comisia) și a indicat că s-a folosit drept criteriu etrofizarea și că tipul de tratament terțiar necesar se determină în funcție de întinderile de apă alterate.